

Adressats Bopæl. Men jeg troer ikke, at Postvæsenet vil opfatte det saaledes, at der ved Bestemmelsesstedet skal forstaaes selve Bopælen. Der maa vistnok derved forstaaes det Postdistrict, eller hvad man nu vil kalde det, den Postkreds, hvori den Paagjældende boer. Dertil kommer endelig, at selv om man vilde forstaae det paa anden Maade, er der givet Postvæsenet Ret til at bestemme ogsaa i Kjøbstæder, hvor der er Postcontoir, en vis Kreds, indenfor hvilken Omdeling skal finde Sted, men udenfor hvilken Omdeling ikke paaligger Postvæsenet som Pligt, og de, der boede paa et andet Sted, vilde da ikke falde ind under Postvæsenets Eneret. Jeg troer, at det vilde være betænkeligt for Postvæsenet selv eller kunde have sine Ulemper for det, naar man skulde bestemme Eneretten efter den enkelte Persons Bopæl. Der er ogsaa med Hensyn til Bestemmelsen af Eneretten en Udtalelse i § 2 a., hvorefter Eneretten ikke finder Sted, naar Forsendelsen skeer mellem to Poststeder, paa en Dag, da Postbefordringen finder Sted, eller Forsendelsen vilde kunne besørges paa Postvæsenets Ansvar. Det er navnlig, i Forhold til en Kjøbstad og dens Opland, en meget uheldig Maade at udtrykke denne Bestemmelse paa. Jeg troer, at den maatte hellere, naar den ikke skal blive til stor Ulempe for Befolkningen, affattes saaledes, at Eneretten skal ikke gjælde, naar der ikke finder en daglig Postforsendelse Sted, istedetfor at Besørgelsen udenfor Posten efter Lovforslaget er indskrænket til de Dage alene, der ingen Postforsendelse finder Sted. Der kan jo opstaae stor Tvivl om, hvorledes det skal forstaaes. Naar det private Postbud, som er engageret af flere, samler Breve ind om Eftermiddagen, men først bringer dem til Kjøbstaden om Natten eller tidligt den næste Dags Morgen, er det saa paa den Dag, da han har modtaget Brevene, eller paa den Dag, han indbringer dem til Kjøbstaden, at der ikke skal være Postbefordring, for at han ikke skal være hjemfalden som skyldig i Indgreb i Postvæsenets Eneret?

Dertil kommer, at Undtagelsen fra Eneret i § 2 c. i det første Stykke heller ikke er klar. Jeg maa onske en Udtalelse herom af den ærede Finanzminister. Der staaer nemlig: „naar Noget besørger Forsendelsen i eget Anliggende eller for en Anden, til hvem han staaer i Lyndeforhold, eller af hvem han er sendt med dette bestemte Hverv“. Efter disse Udtryk maa jeg nærmest antage at, naar, som det mange Steder finder Sted paa Landet, flere forene sig om at holde et Postbud, kan et saadant Postbud vel ikke siges at staae i Bedkommendes private Tjeneste; men naar det er en Mand, der, om han end har andet Grinde paa visse Tider i Kjøbstaden, paatager sig mod en vis aarlig Betaling eller maaskee endog for en Betaling blot for den enkelte Forsendelse, men navnlig mod en vis aarlig Betaling, at tage Bud med for Bedkommende til og fra Kjøbstaden, kan det jo siges, at han er sendt med „dette bestemte Hverv“; det kan med Rette paastaaes; men seer jeg saa hen til, hvorledes dette omtales i Motiverne til Lovforslaget, saaledes som dette blev forelagt af Regjeringen, Spalte 1442, hvor § 2 omtales, bliver det uvist, thi der staaer: „en saadan samlet Befordren af forskjellige Affenderes Forsendelser, der har eller efterhaanden kan faae Charakteren af et Erhverv for den, der udfører Befordringen“; det er dette, som man har villet have udelukket, og herefter kunne Ordene i § 2 b. ikke forstaaes paa en saadan mere omfattende Maade, som jeg før omtalte som den naturlige Fortolkning deraf. Endelig er der med Hensyn til Eneretten ogsaa et Punkt, som jeg troer kan fortjene en nærmere Dervedelse. Det er nemlig, at ved Bestemmelsen om Eneretten, saaledes som her er fastsat i Lovforslaget, er det blevet udelukket at benytte Jernbanetogene til at sende Breve eller skrevne Sager med. Nu siges der vel, at med Hensyn til Pafsesager gjælder Eneretten ikke, naar de ere af større Vægt; men man kan, altsaa ikke sende et forseglet Adressebrev med den Pafse, som det er tilladt at